

Τοῦ Ἀρχιμ. Βαρλαάμ Μετεωρίτου

Κάθομαι στὸ κιόσκι μιᾶς ἐρημικῆς φωλιᾶς... ἀπολαμβάνω τὸ φθινοπωρινὸ τοπίο, ἀναπνέοντας τὸν καθαρὸ ἀέρα τοῦ δάσους: ἀπόλυτα...

ταιριαστὸ χρωματικὰ, πεσμένα φύλλα, ὀμιχλῶδες τοπίο, μελαγχολικὴ ἀτμοσφαῖρα, ἀτελείωτες βόλτες στὴ φύση ἀνάμεσα στὰ ἀποξηραμένα φύλλα... Διάφορες σκέψεις ξεπροβάλλουν ἀπ' τὸ μυαλό μου... ἐπικεντρῶ νομαὶ σὲ μία μόνο λέξη: τὴ "φιλία"... προσπαθῶ νὰ τὴν ἀναλύσω, νὰ καταλάβω τὸ νόημά της, τί σημαίνει στὴ ζωὴ μας!!!

Φιλία: μία λέξη τόσο ἱερή, πὺ μέσα στὸ βοῦρκο αὐτῆς τῆς ζωῆς, μέσα στὴν τόσο ἀδικία, στέκεται ἐκεῖ δίπλα μας, ἀποπνέοντας δυναμισμό, τρυφερότητα, ἐνδιαφέρον, ἀγάπη καί, ἀπ' ὅ,τι ἀντιλαμβάνομαι, ὅσο περνοῦν οἱ μέρες καὶ τὰ χρόνια ἀποκτᾷ μεγαλύτερη σημασία, μεγαλύτερη διάσταση... γίνεται ἀκόμη πιὸ πολῦτιμη μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, γιατί σημαίνει πὼς ἀντέχει, ἀντέχει στὴ φθορὰ του καὶ ξεπερνᾷ μὲ πείσμα κάθε ἐμπόδιο πὺ ἐμφανίζεται στὸ μονοπάτι της, ὅποια μορφή καὶ ἂν ἔχη.

Εἶναι χιλιοειπωμένη σὲ στίχους, ἀποφθέγματα, σκίτσα, γκράφιτι καὶ κάθε λογῆς ἐπικοινωνιακὸ μέσο...

Ὁ Ἀριστοτέλης ἔγραψε γιὰ τὴ φιλία: "Φιλία ἐστὶ μία ψυχὴ ἐν δυσὶ σώμασιν ἐνοικουμένη".

μτφρ: Ἡ φιλία εἶναι μία ψυχὴ πὺ κατοικεῖ σὲ δύο σώματα.

Τελικά, τί εἶναι φιλία;

Διαβάζουμε στὴν Βικιπαίδεια: "Φιλία ὀνομάζεται ἡ σχέση μεταξύ δύο ἢ περισσοτέρων ἀτόμων τοῦ ἰδίου ἢ καὶ διαφορετικοῦ φύλου, μὲ κύριο χαρακτηριστικὸ τὴν ἀμοιβαία πλατωνικὴ ἀγάπη, ἀφοσίωση καὶ κατανόηση, χωρὶς νὰ ὑπάρχη συμφέρον, κίνητρο ἢ ἀνώτερος στόχος. Εἶναι νὰ ἐμπιστεύεται ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, καὶ νὰ εἶναι εἰλικρινεῖς μεταξύ τους. Ἡ φιλία δὲν καθορίζεται ἀπὸ τὴν φυλὴ, τὸ χρῶμα καὶ τὴν ἐθνικότητα..." .

Δὲν ὑπάρχει, φίλοι μου, καλύτερη ἐπένδυση ἀπὸ τὴ φιλία καὶ δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος πὺ νὰ μὴ τὴ χρειάζεται στὴ ζωὴ του!

Ἡ ἀληθινὴ φιλία γεμίζει τίς ψυχές... γίνεται αἰσθητὴ ἀκόμη καὶ ὅταν ἐπικρατῇ ἀπόλυτὴ σιωπὴ, καὶ ξέρετε γιατί; γιατί μπορεῖ νὰ ἐκφραστῇ χωρὶς τὴν παρουσία λέξεων...

Ἀληθινὸς φίλος, εἶναι αὐτὸς πὺ μαζί του εἶσαι πάντα ὁ ἑαυτὸς σου, δὲν κρύβεις τίποτα, δὲν ὑποκρίνεσαι γιὰ τίποτα καὶ τὸ πιὸ ὁμορφο... δὲν χρειάζεται νὰ

ἀπολογεῖσαι για τίποτα, ὅσον ἀφορᾷ ἐσένα!

Ὁ ἀληθινὸς φίλος, εἶναι αὐτὸς ποὺ χαίρεται μέσα ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς του γιὰ τὴν εὐτυχία σου... χωρὶς νὰ δηλητηριάζεται ἡ ψυχὴ του ἀπὸ ζήλια καὶ φθόνο... χωρὶς νὰ ἀποδοκιμάζῃ τὶς ἐπιλογές σου... χωρὶς νὰ ἀμφιβάλλῃ γιὰ ὅλα ὅσα ἔχεις καταφέρει στὴ ζωὴ σου...

Μὲ τὶς χαρές σου, πετάει στὰ οὐράνια... μὲ τὶς λύπες σου, πέφτει ἀπ' τὰ σύννεφα... Σὲ ἐνθαρρύνει, ὅταν διστάζῃς καὶ σὲ στηρίζει, ὅταν χάνῃς τὴ γῆ κάτω ἀπ' τὰ πόδια σου...

Εἶναι διατεθειμένος νὰ κάνῃ τὰ πάντα γιὰ νὰ σὲ δῇ νὰ χαμογελᾷς καὶ βάζει στὴ θέση του, ὅποιον τολμήσῃ νὰ σὲ κάνῃ νὰ δακρύσῃς!

Τέτοιοι φίλοι, εἶναι δυσεύρετοι...!

Δυστυχῶς, ἐλάχιστοι ἄνθρωποι μποροῦν νὰ χαίρονται χωρὶς φθόνο γιὰ τὴν εὐτυχία τῶν φίλων τους!

Δὲν ἀρκεῖ σὲ κάποιον ἄνθρωπο νὰ προσπαθῇ νὰ ἀποκτήσῃ ἀρετές, ἂν πρῶτα δὲν ἔχῃ καθαριστῇ ἀπὸ τὰ πάθη του...

Ἐνα ἀπὸ τὰ ἐπτὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα, εἶναι ὁ φθόνος - ἡ ζήλεια... ἓνα πολυκέφαλο θηρίο, τὸ ὁποῖο εἶναι ἡ ρίζα ὅλων των κακῶν καὶ συμφορῶν... αὐτὸ ποὺ διαλύει τὴν κάθε φιλία!

Οἱ φίλοι, μπορεῖ τὴ μιὰ στιγμή νὰ σὲ ζητωκραυγᾶσουν μὲ τὸ «ὦσαννά» καὶ τὴν ἐπόμενη νὰ σὲ καρφώσουν στὸν σταυρὸ τοῦ ἀναθέματος.

Ὅ,τι κι ἂν ἔχῃς ζήσῃ, μὴ γίνῃς ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς. Να παραμείνῃς ὁ παλιός, καλὸς ἐαυτὸς σου!

Ἄν γνωρίζῃς γιὰ τὴ θλίψη τοῦ φίλου σου, μὴ διστάσῃς νὰ τὴν κάνῃς δικιά σου... νὰ εἶσαι ἐκεῖ καὶ γιὰ τὶς χαρές, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὶς λύπες του. Καὶ θὰ σ' τὸ ἀνταποδώσῃ, θὰ σ' τὸ ἀνταποδώσῃ ἡ ἴδια ἡ ζωὴ, ἡ ὁποία θὰ ξημερωθῇ στὸ πλάι σου... θὰ εἶναι ἐκεῖ γιὰ νὰ σὲ ταρακουνήσῃ, ὅταν εἶσαι ἕτοιμος νὰ ξεστρατήσῃς καὶ νὰ σὲ ἐπαναφέρῃ στὸ σωστὸ μονοπάτι.

Ὁ Albert Camus ἔγραψε γιὰ τὴ φιλία: "Μὴν περπατᾷς μπροστὰ μου, μπορεῖ νὰ μὴν σὲ ἀκολουθήσω... Μὴν περπατᾷς πίσω μου, μπορεῖ νὰ μὴν σὲ ὀδηγήσω... Ἀπλῶς περπάτα δίπλα μου καὶ γίνε φίλος μου".

Ἡ φιλία εἶναι ἱερή, ἔλεγαν οἱ παλαιότεροι. Στὶς μέρες μας γίνεται ὅλο καὶ πιὸ σπάνια. Οἱ ἄνθρωποι γίνονται πιὸ κλειστοὶ καὶ διατηροῦν, πολλὰς φορές, φιλίες γιὰ προσωπικὸ ὄφελος.

Ἄς φροντίσουμε, φίλοι μου, νὰ ἔχουμε δίπλα μας ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ ἔχουν στὸ μανίκι τους διαθέσιμες μάσκες, ἀλλὰ ἀνθρώπους μὲ τοὺς ὁποίους θὰ μοιραζόμαστε ὅλη μας τὴ ζωὴ, ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι θὰ χαίρονται μαζί μας καὶ θὰ κλαῖνε μαζί μας.

Ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς, ὑψῶ νει τὴν ἔννοια τῆς φιλίας πολὺ, ὅταν λέει πρὸς τοὺς μαθητές Του: «Δὲν σᾶς ὀνομάζω πιά δούλους... σᾶς ὀνομάζω φίλους...». Ἀνυψῶ νει ὁ Χριστὸς τὴ φιλία καὶ τὴν τοποθετεῖ πολὺ ψηλά, ὡς μιὰ διαπροσωπικὴ σχέση ποὺ εὐλογεῖται καὶ καρποφορεῖ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ Θεό. Ἄλλωστε, ὅ,τι εἶναι ἐνωμένο μὲ τὸ Θεό, μπορεῖ νὰ ζήσῃ, ὅσα δὲν εἶναι ἐνωμένα μαζί Του, χάνονται!!!

Ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος θὰ πῇ ὅτι, ἡ ἀγάπη μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων γίνεται δυνατὴ, ὅταν "ποτίζεται" ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Ἀγαπῶ τὸν ἄλλον πραγματικά, φίλοι μου, ὅταν τὸν ἀγαπῶ μέσα ἀπὸ τὸ Θεό, τότε μόνο, ὁ πραγματικὸς φίλος, θὰ μᾶς δώσῃ τὴν ἐλευθερίαν νὰ εἴμαστε ὁ ἐαυτὸς μας...

Όλα τα ἄνθη σβήνουνε,
μονάχα ἓνα δὲ σβήνει,
κὶ ἂν σβήσῃ μὲ τὸν θάνατο,
ἡ ἀνάμνηση θὰ μείνῃ.
Δὲν εἶναι ἀγριολούλουδο
μὲ ψεύτικη ἀξία,
εἶναι τὸ ἄνθος τῆς καρδιᾶς
ποὺ λέγεται ΦΙΛΙΑ" .